

ΝΕΑ ΕΣΤΙΑ

Ιδρυτής : ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Διευθύντης : ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΤΟΜΟΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ

ΙΟΥΛΙΟΣ — ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

1953

Ε.Κ. ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ΘΕΟΦΙΛΟΥ ΚΑΪΡΗ

ΑΠΟΛΟΓΙΑ

Ὁνομάζομαι Θεόφιλος Καΐρης, ἐγέννηθην καὶ κατοικῶ εἰς Ἄνδρον, ἑτῶν 68, διδάσκαλος καὶ θεοσεβῆς τὴν θρησκείαν.

ΕΡ. — Κατηγορεῖσαι ἐπὶ προσηλυτισμῷ καὶ διαδόσει νέας θρησκείας ἀγνώστου. Τί ἀπολογεῖσαι ;

ΑΠ. — Οὔτε εἰσηγητής, οὔτε ἰδρυτής νέας θρησκείας εἶμαι, διότι φρονῶ ὅτι τοῦτο δὲν εἶναι ἔργον ἀνθρώπου, καθόσον τὰ τοιαῦτα εἰς δύναται, ὃ ἐκ τοῦ μηδενὸς παραγαγὼν τὸ Σύμπαν. Ἡ Θεοσεβεία δὲν ἔχει ἄλλον διδάσκαλον εἰ μὴ μόνον τὸν Θεόν, καθότι οὕτη εἶναι ἀπόρροια τῆς ἠθικῆς τοῦ Θεοῦ· ἐπομένως, ὡς προεῖπον, οὔτε καθιδρυτής εἶμαι τῆς Θεοσεβείας, οὔτε προσηλυτιστής ὑπὲρ αὐτῆς. Παιδίον ἀκόμη ὢν εἶχα πλείστας ἀμφιβολίας περὶ τῶν δογμάτων τῆς χριστιανικῆς θρησκείας καὶ περὶ τῶν μυστηρίων αὐτῆς. Πρὸς διάλυσιν τῶν ἀποριῶν μου τούτων ἠρώτησα τοὺς διδασκάλους μου, ἀλλ' αἱ ἀπαντήσεις αὐτῶν, πάντῃ ἀσαφείς, δὲν μὲ ἐξέβαλον τῆς ἀβύσσου τῆς ἀμηχανίας. Ἀνετράφην καὶ ἐδιδάχθην ὑπὸ τοῦ καυχώματος τῶν Κυδωνιῶν, τοῦ Βενιαμίν, ἀλλὰ καὶ εἰς πάντα τὰ λοιπὰ ὃ πάνσοφος ἐκεῖνος διδάσκαλος μὲ ἐφώτιζεν, εἰς ὅσα ὁμῶς ἐγὼ ἀνεκάθεν ἀμφέβαλλον δὲν ἴσχυσε νὰ μὲ βεβαιώσῃ, οὔτε κατώρθωσε νὰ μὲ πείσῃ. Ἐν τῇ ἀμηχανίᾳ μου ταύτῃ εὐρισκόμενος ἐκινδύνευα νὰ μείνω ἄθρησκος, μὴ ἀνεχόμενος ὁμῶς τὴν κτηνώδη ταύτην κατάστασιν ἀπεφάσισα νὰ ἐγκαρτερήσω μέχρις οὗ δυνηθῶ νὰ λύσω τὰς ἀπορίας μου, καθόσον, ἂν διετέλουν εἰσέτι ἀμφιβάλλων καὶ ἀπορῶν, ὡμοιάζον ἀνθρώπον πεσόντα εἰς βάραθρον, ὅστις, ἐνῶ καταγίνεται ὄλαις δυνάμεσι νὰ ἐξέλθῃ, καταθραυομένων τῶν ἐφ' ὧν στηρίζει τοὺς πόδας του σαθρῶν βάσεων, βυθίζεται ἔτι μᾶλλον εἰς τὸ χάος αὐτοῦ.

Ἐπὶ τέλους γαληνιαῖαν τινὰ καὶ νήνεμον νύκτα ἀτενίσας πρὸς τὸν ἀστερόεντα καὶ λαμπρότατον οὐρανὸν ἐνόμισα ὅτι ἀνέγνω ἐπ' αὐτοῦ χρυσοῖς γράμμασιν τὰς

λέξεις «Θεὸν σέβου», «Θεὸν ἀγάπα». Ἐκτοτε ἠσθάνθην καταπαύουσαν τὴν ταραχὴν τῆς ψυχῆς τὴν μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὡς ἐκ τῆς ἀμφιβολίας κατασπαράττουσαν τὸ πνεῦμά μου. Ἀκολούθως μετέβην εἰς τὴν Εὐρώπην, ὅπου δὲν ἀφήκα οὐδένα διδάσκαλον τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐκκλησίας, τὸν ὁποῖον νὰ μὴ ἠρώτησα περὶ θρησκείας. Ἐπὶ τέλους παραδεχθεὶς καθ' ὀλοκληρίαν τὴν θεοσεβείαν, καὶ μόνον εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Δημιουργοῦ ὅλως παραδοθεὶς, περὶ οὐδενὸς ἄλλου πλέον ἐσκεπτόμην, εἰ μὴ περὶ τοῦ πῶς ἠδυνάμην νὰ συντελέσω πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῆς τότε ἐπαναστατησάσης πατρίδος μου, καθόσον καὶ δεῦτερον μετὰ τινα χρόνον ἀτενίσας πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀνέγνω ἐκτὸς τοῦ «Θεὸν σέβου» καὶ τὸ «ἀγάπα τὴν πατρίδα σου καὶ θυσιάσθητι ὑπὲρ αὐτῆς». Ἀγωνισθεὶς εἰς διάφορα μέρη, πολλάκις μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς μου, ἐσώθην τῇ θείᾳ προνοίᾳ καὶ ἀπῆλθον εἰς Ἄνδρον. Ἐκεῖ διαμένων ἀπὸ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος διετέλουν λατρεύων τὸν Δημιουργὸν τοῦ παντός ὡς θεοσοβικὸν ὄν. Οὐδέποτε προσηλύτισά τινα εἰς τὴν Θεοσεβείαν, τῆς ὁποίας τὴν καθιδρυσιν καὶ διάδοσιν μοῦ ἀποδίδουν. Εὐτυχέστατον ἠθελα θεωρήσει ἐμαυτὸν, ἂν ἐγὼ καθιδρυον θρησκείαν ἰδίαν, ὑπὲρ τῆς διαδόσεως τῆς ὁποίας ἄλλως εἶμαι ἕτοιμος μυσίας ζωᾶς νὰ θυσιάσω καὶ ὄλον μου τὸ αἷμα νὰ χύσω. Ἀλλ' ὅπωςδῆποτε κατηγορούμενος σήμερον ἐπὶ προσηλυτισμῷ ἀπαντῶ ἐνώπιον τοῦ ἐλευθέρου δικαστηρίου τῆς πατρίδος μου ὅτι ὁ θεοσεβῆς οὐδέποτε εἶναι προσηλυτιστής, οἷονδήποτε δὲ καὶ ἂν εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς προκειμένης δίκης, ἥτις μὲ ἤξιωσε νὰ ἐμφανισθῶ ἐνώπιον τῶν δικαστῶν τοῦ ἀπελευθερωθέντος ἔθνους μου, οἷαδῆποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ ἔκβασις τῆς κατ' ἐμοῦ κατηγορίας, θέλω εὐγνωμονεῖ ἐκεῖνον, ὅστις μὲ ἔφερεν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, ἀποδεχόμενος τὴν σημερινὴν ἡμέραν ὡς τὴν ὠραιότεραν τοῦ βίου μου.

